

Trys

– Lena! Kaip smagu girdėti, – apsidžiaugė Bekė. – Kaip tau sekasi?

– Viskas gerai, Beke.

– Labai prastas ryšys. Kur tu?

– Kelte, artėjame prie Vitdiuno.

Regis, iš nuostabos Bekė prarado žadą.

– Porą dienų turėsiu darbo saloje.

– Heinas Bolenas? – išsyk spėjo Bekė.

– Negaliu apie tai kalbėti. Juk žinai.

– Gerai jau gerai, vaikeli. Nesvarbu. Svarbiausia, kad tu čia. Gali miegoti pas mane. Vietos užtenka.

– Ačiū, Beke. Mudu su kolega jau turime kur apsistoti. Taip sakant, tarnybine tvarka. Bet rytoj pamėginsiu porai valandų nusimuilinti ir užsuksiu pas tave. *Okay?*

– Jergutėliau, kas per klausimas? Žinoma, gerai. – Bekė kostelėjo. – Ar tėvas žino, kad atvyksti?

– Ne.

– Bet ar nemanai, kad...

– Ne. Žinai mano nuomonę. Ji nepasikeitė. Beke, mes tuoj švartuosimės, turiu eiti į automobilį. Rytoj pasirodysiu, pažadu.

- Gerai, vaikeli. Būk atsargi. Žmonės čia visko prišneka.
- Būsiu, Beke. Iki rytojaus.

Lena telefonu kalbėjo tarpiniame denyje, o dabar, įkišusi mobilųjį į rankinę, patraukė prie pasato. Jos kolega žadėjo užsukti į tualetą ir iš karto ateiti į automobiliams skirtą dieną.

Sėdėdama prie vairo ir laukdama, kol bus nuleista didžioji pirmagalio nuovaža, Lena pirmą kartą per šią kelionę į Amrumą pajuto pažįstamą nemalonų maudimą paširdžiuose. Kiek kartų jau yra plaukiojusi tarp šiųdviejų uostų? Mokyklos laikais viename iš keltų tikriausiai praleido ne vieną šimtą valandų. Čia ji mokėsi darbo, ruošė pamokas ir pildė vieną sąsiuvinį po kito. Tie dienoraščiai, gerai paslėpti, turėtų tebegulėti tėvų namų palėpėje.

- Galime važiuoti, – nutraukė jos mintis Johanas.

Lena įjungė variklį ir nuriedėjo paskui mėlyną volvą. Prie kelio, iš prieplaukos vedančio tiesiai į Vitdiuną, stovėjo policijos automobilis, o šalia jo – uniformuotas pareigūnas.

– Sutiktuvų komitetas? – paklausė Lena. – Ar pranešei apie mūsų atvykimą?

- Kolegos prašė. Pamaniau...

– Iš karto išsiaiškinkime vieną dalyką. Jei nori su manimi dirbti kaip lygus su lygiu, ateityje nenutylėk nė mažiausios su byla susijusios smulkmenos.

– Tai apskritai nebuvo... – pastebėjęs Lenos žvilgsnį Johanas nutilo.

Galiausiai tyliai sumurmėjo *okay* ir privažiavus uniformotą policininką nuleido automobilio langą. Šeštą dešimtį įpusėjęs vyras – šioks toks pilvukas, raudoni plaukai – nusišypojo akmeniniu veidu.

– Komisaras Johanas Grazmanas, Antrasis Flensburgo komisariatas, – prisistatė Johanas ir grįžtelėjo į Leną. – O čia vyriausioji komisarė Lorencen iš Žemės kriminalinės policijos biuro. – Vėl pažiūrėjęs pro langą paklausė: – Ar mudu šnekėjome telefonu?

Pareigūnas ištiesė jam ranką.

– Vyresnysis policijos komisaras Valteris Reimersas. Vadovauju Amrumo policijos nuovadai. Siūlyčiau trumpam susėsti kartu ir aptarti kelionės kryptį. Jei jums tinka, važiuosiu pirmas. Iki Nėbelio vos keli kilometrai.

Johanas klausiamai pasisuko į Leną. Ši nežymiai linktelėjo.

– *Okay*, – atsakė jis.

Regis, atsakymas Valterį Reimersą patenkino. Jis įlipo į patrulių automobilį ir neįjungęs švyturėlio įsuko į kelią priešais Lenos pasatą. Už Vitdiuno, važiuojant Nėbelio link, Johanas išdrįso pareikšti:

– Tikriausiai negalėsime išvengti bendradarbiavimo su vietiniais kolegomis.

– Ne tai svarbu. Norėčiau būti pasiruošusi, todėl man reikalinga visa informacija. Vyresnysis policijos komisaras mus klasiškai pristato.

– Juk kalbama tik apie kolegiską bendradarbiavimą.

– Pagyvensim, pamatysim, – atsakė Lena ir paskui patrulių automobilį išsuko iš pagrindinės gatvės.

Netrukus jie sustojo medžių apsuptame kieme. Kuklus klinkerio statinys, kuriame įsikūrusi policijos nuovada, Lenai buvo pažįstamas.

– Ar žinote, kad Amrumo policijos nuovada prieš dvejus metus buvo panaikinta ir dabar tėra Fioro padalinys? – paskutinį kartą pabandė sužibėti Johanas.

Purtydama galvą Lena pavartė akis.

– Nebijok, kolega, kai kuriuos namų darbus aš paruošiau. O vėliau darsyk pasimokysime sakyti „tu“.

Valteris Reimersas laukė prie durų. Kriminalistams artinantis pasistengė nusišypsoti.

– Štai mūsų trobelė. – Jis atidarė duris. – Užeikite!

Reimersas nusivedė naujuosius kolegas į kabinetą ir pakvietė sėstis ant kėdžių priešais rašomąjį stalą.

– Mano žmonės arba budi, arba jau baigė darbo dieną. Pagrindinę komandą sudaro trys pareigūnai, įskaitant mano kuklų asmenį, o dabar, sezono metu, mums visada paskiria dar du kolegas iš žemyninės dalies. Gal norėtumėte atsigerti? Kavos, arbatos, vandens?

– Ačiū, pone kolega. Nebūtina, – atsakė Lena.

– *Okay*. Girdėjau, puikiai įsikūrėte Norddorfe. Jeigu ko nors reikėtų, tiesiog pasakykite. – Jis šyptelėjo. – Policija – tavo draugas ir padėjėjas.

– Ačiū, susitvarkysime, – su profesionalia šypsena padėjo Lena.

– Taip, gerai, – nesiliovė Valteris Reimersas. – Žinoma, dėl bylos irgi galite bet kada į mane kreiptis. Pažįstu salą ir... – jis tyčia padarė pauzę, – manyčiau, būtų naudinga, jei jus lydėčiau. Kartais žmonės čia būna labai uždari. Ypač su svetimais...

Lena atsistojo.

– Jeigu reikės pagalbos, žinosime, kur jus rasti.

Valteris Reimersas sutrikęs pažvelgė į kolegę iš žemyninės dalies.

– Kaip pasakysite. – Jis pakilo nuo kėdės ir padavė Lenai ranką. – Dar sykį pakartosiu: tikiuosi sėkmingo bendradarbiavimo!

Tada linktelėjo Johanui Grazmanui ir pirmas išėjo iš kabineto. Prie durų atsisveikino su tyrėjais sumušdamas rankomis.

Vėl sėdėdamas automobilyje Johanas paklausė:

– Kas čia buvo?

– Malonus kolega drėgnomis rankomis, – atsakė Lena, sukdamą į pagrindinę gatvę. – Trumpai papasakoti apie salą? – paklausė ir nelaukdama Johano atsakymo varė toliau: – Jau matei Vitdiuną. Miestelis atsirado tik įkūrus uostą, mat anksčiau jis buvo šiauriau, Štėnodėje. Dabar esame Nėbelyje. Kaip matai, čia daug senų fryziškų namų nendriniais stogais. Ne visi yra seni, bet čia jau kita tema. Amrumo jūrininkai

plaukiojo visomis pasaulio jūromis, kai kurie medžiojo banginius. Tie, kuriems sekėsi, dažniausiai kapitonai, čia, Nėbelyje, ėmė varžytis, kieno namas gražiausias. Tie, kuriems sekėsi prasčiau, visiems laikams liko jūroje. Taip Nėbelis pamažu vis augo ir augo. Šiauriausias miestelis yra Norddorfas. Jis labiausiai vilioja turistus: restoranai, kavinės, viešbučiai, pensionai... Laimė, Amrumo gyventojai ilgai priešinosi vasarotojams iš pašalies, todėl čia nėra tokių architektūrinių baisybių kaip Ziulte. Didžiausia įdomybė – Knypo banka. Per visą vakarinę salos pakrantę driekiasi maždaug pusantro kilometro smėlio ruožas, kuris iš tiesų yra sekluma. Rytoj pamatysi.

Tuo tarpu jie vėl privažiavo miestelį ir išvydo gyvenvietės pradžios ženklą su Norddorfo pavadinimu. Į navigacijos sistemą Johanas Grazmanas buvo įvedęs svečių namų adresą ir dabar ją įjungė.

– Dėl viso pikto, – paaiškino. – Ir dar reikės pasiimti raktus.

Netrukus jie pasiekė pirmą stotelę – mažą kavinukę miestelio centre. Johanas išlipo. Po kelių minučių sugrįžo ir įteikė Lenai raktą.

– Telefonu užsakiau du. Taip būsime laisvesni.

Lena įjungė variklį, ir navigacijos sistema maloniu moters balsu ėmė nurodinėti maršrutą per Norddorfą. Iš pagrindinės gatvės jie pagaliau pasuko į kairę. Siauras lauko keliukas vedė tiesiai į draustinį. Vos pravažiavus paskutinį namą, moters balsas liepė sukti į smėlio taką. Už šimto metrų Lena sustojo prie mažo fryziško namuko nendriniu stogu.

– Prašmatnu, – įvertino ir išjungė variklį. – Sakyčiau, nuo čia iki paplūdimio – daugiausia du šimtai metrų. Tikiuosi, pasiėmėi glaudes.

– Ar Šiaurės jūros vanduo jau pakankamai šiltas? – nedrąsiai pasiteiravo Johanas.

– Priklauso nuo to, ar bijai šalčio. Jaunystėje lįsdavome į vandenį net gražiomis gegužės dienomis. – Lena šyptelėjo. – Tiesa, trumpam. – Ji atidarė dureles. – Eime?

Atrodė, kad raudonų plytų pastatas baltais mediniais langais neseniai buvo rūpestingai restauruotas. Lena prisiminė, jog anksčiau čia gyveno moteris, neturinti jokių artimųjų. Tokiais atvejais palikimas atitenka valstybei. Tikrai prasmingas sprendimas, jiems įžengus į namą pamanė Lena. Vidus taip pat buvo santūriai restauruotas, stengiantis išsaugoti namo žavesį. Šalia virtuvėlės buvo savotiškas kabinetas ir nedidelė svetainė.

Johanas užleido Lenai didesnę miegamąją, o ji tai priėmė nekomentuodama.

– Turiu pramankštinti kojas, – tarė. – Susitiksime rytoj ryte. Septintą?

– Taip, žinoma. Be problemų.

– Jei esi alkanas, rekomenduoju „Paplūdimio paviljoną“. Tiesiog paėjėk iki kelio ir po poros minučių būsi pagrindiniame paplūdimyje.

Johanas klausiamai į ją pažiūrėjo.

– Man užteks sūraus Šiaurės jūros oro ir trumpo pasivaikščiojimo Knypo banka, – šypsodamasi paaiškino ji. – Saugau figūrą.

Lena uždarė savo kambario duris ir atvėrė langą. Kaip miegamasis, kambarys buvo maloniai didelis. Čia stovėjo ne tik dvigulė lova ir didžiulė spinta, bet kampe dar glaudėsi ir du foteliai bei mažas staliukas. Lena pastatė krepšį, iš dėklo ištraukė „Heckler & Koch“ pistoletą P2000 ir pasidėjo jį ant naktinio stalelio. Galiausiai griuvo ant lovos ir mėsliai įsispoksojo į lubas.

Važiuojant per salą slegiantis jausmas beveik neatslūgo. Įtampa išsisklaidė tik čia, šiame jai visiškai nepažįstamame kambaryje. Lena tikėjosi, kad pasivaikščiojimas pajūriu išeis į naudą. Jei ko ir pasigesdavo iš Amrumo, tai Knypo bankos ir jos be galo plačių paplūdimių.

Ji dirstelėjo į mobilųjį. Truputis po šešių. Prie jūros bus likę nedaug poilsiautojų, ir jeigu aplenks „Paplūdimio paviljoną“, galės valandų valandas žingsniuoti vieni viena. Lena šoko nuo lovos ir nėrė iš kambario.

– Lena? – šuktelėjo vyriškas balsas jai už nugaros.

Ji atsigręžė. Keturiolika metų, praėję nuo pastarojo jų susitikimo, Erko beveik nepaveikė. Pasikeitė tik figūra – kitados išstypęs jaunuolis virto tvirtu stotingu vyru. Akys neprarado spindesio, kuris jau prieš daugelį metų hipnotizuote hipnotizavo Leną.

Erkas už jos atsirado tarytum iš niekur. Gal buvo viename iš paplūdimio namelių, pro kuriuos Lena ką tik praėjo. Šias pašiūres, po teisybei, pastatytas nelegaliai, bendruomenė toleravo, jeigu jos buvo sumeistautos vien iš medgalių, jūros išmestų į krantą. Beveik visos buvo išmoningi statiniai, atnaujinami kiekvieną vasarą. Kai kurie statytojai medines dalis rudenį netgi užkasdavo vatuose, o pavasarį vėl jas iškapstydavo.

– Padėjau draugams atstatyti paplūdimio namelį, – pastebėjęs nuostabą Lenos akyse, paaiškino Erkas. – Kada atvykai į salą?

Pamažu Lena išsivadavo iš stingulio, apėmusio Erko aki-vaizdoje.

– Neseniai, – pusbalsiu sumurmėjo.

– Koks sutapimas, kad iškart susitikome, – džiugiai tarė Erkas. Žengtelėjo prie jos ir netikėtai apkabino. – Tikiuosi, nepyksti ant manęs, – sukuždėjo į ausį. – Bet dabar pats laikas. – Pagaliau per žingsnį atsitraukė ir su nuostaba į ją pažiūrėjo. – Tu dar gražesnė nei anuomet.

Lena nejučia šyptelėjo.

– O tu, regis, dar žavingesnis nei prieš keturiolika metų.

– Nejau iš tiesų praėjo tiek laiko?

Lena tylėjo. Iš pažiūros Erkas lyg ir nelaiko pagiežos. Strimgalviais sprukti iš Amrumo – anuomet tai buvo vienintelė galimybė išgyventi.

– Kiek laiko būsi saloje? – paklausė Erkas. Lena matė, kad susitikimas jį nustebino ne mažiau negu ją.

– Nežinau.

– Kas nors negerai tėvui? Tikrai būčiau girdėjęs. O gal Be-kei?

– Ne. Aš čia tarnybos reikalais.

– Heinas Bolenas? Tiri jo mirtį? Beprotybė. Maniau, dirbi Žemės kriminalinėje policijoje Kylyje. Ar...

– Ten ir dirbu, – nutraukė jį Lena.

Jis kilstelėjo antakį.

– Atrodo, reikalas labai rimtas. Paukšteliai čiulbėjo, kad čia tikriausiai ne infarktas. Bet... – Erkas užsikirto. – Žmogžudystė? Čia, Amrume?

– Negaliu apie tai kalbėti.

– Taip, logiška. Atsiprašau. Bet... gal rastum laiko man? Ar jau valgei? Galėtume...

– Erkai, apgailestauju. Dar turiu pastudijuoti dokumentus.

– Gaila!

Lena pajuto, kaip jis nusivylė.

– Tai gal rytoj arba poryt?

Lena delėsė.

– Nežinau, ar tai gera mintis...

Sekundei jų akys susitiko.

– Lena, kurią pažinojau, nieko, nieknieko nebijojo. Kas jau čia nutiks? Atleisk, bet šįsyk taip paprastai nuo manęs nepaspruksi. Rytoj ar poryt? Man patiktų rytoj.

Lena atsiduso.

– Pagalvosiu. *Okay?*

Iš šoninės kišenės Erkas išsitraukė tušinuką, čiupo Leną už rankos ir tiesiog ant delno užrašė savo mobiliojo numerį.

– Paskambinsi?

Trumpai padvejojusi Lena linktelėjo.

Šeši

– Keistas pokalbis, – prabilo Johanas, jiems grįžus į automobilį. – Kodėl gi mes labiau nepaspaudėme pono kolegų?

– O kokia prasmė tokioje situacijoje?

– Gal jis būtų susinervinęs ir ką nors atskleidęs. Juk čia aiškiai nesueina galai.

– Galimas daiktas, bet kolega Reimersas yra policininkas, o ne koks nusęsęs smulkus nusikaltėlis. Jei nieko daugiau neturėsime, galime smarkiai prašauti pro šalį.

– Man vis tiek neaišku, ką jis ten veikė tas, sakykime, dvidešimt minučių, prieš paskambindamas gydytojui.

– Nebijok. Tą dar sužinosime. Bet neverta žvejoti apgrai-bomis. Geriau turėti rankovėje porą kozirių. – Lena plačiai išsišiepė. – Tada pokeris dar smagesnis. – Ji dirstelėjo į laikrodį. – Alkanas?

Johanas gūžtelėjo pečiais.

– Gal ką ir sukrimsčiau. Ar čia yra kokia užkandinė?

Lena įjungė variklį.

– Mielas jaunuoli, greitmaistis manęs nevilioja. Norėčiau tave nustebinti.

Palikusi Nėbelį ji nuvažiavo palei pajūrį pietų kryptimi. Vos už dviejų kilometrų sustojo prie vienaukščio klinkerio pastato su mansarda, baltai nudažyto, su žaliais kryžminiais langais. Užėiga buvo įsikūrusi prie pat vatų.

– „Likedėleriai“ – garsiai perskaitė Johanas. – Ar tai ne...

– Piratai su kaperių teisėmis, dar vadinami vitaliečiais. Bet nebijok, čia priima ir sausumos žiurkes.

Užėję jie atsisėdo mažame erkeryje su vaizdu į pajūrį. Lena padavė kolegai valgiaraštį.

– Anksčiau čia būdavo skanios jūrinės plekšnės su krabais. Bent jau krabai bus ką tik sugauti Amrumo žvejų.

Jiems užsisakius Johanas iš kišenės išsitraukė užrašų knygele.

– Ką apklausime dabar? – Jis išlankstė iš ponios Bolen gautą sąrašą su pavardėmis.

– Auklėtoja mūsų laukia antrą valandą vaikų namuose. Tikiuosi, keletą faktų sugebės mums pateikti geriau už Sabinę Bolen. Pažiūrėsim. O dabar apibendrinkime, ką turime. Heino Boleno žmona ne kažin ką tegalėjo papasakoti, ką vyras veikė mirties dieną, bet akivaizdu, kad jau kelias savaites jis nebuvo viskuo patenkintas. Nervingas, suirzęs ir išsiblaškęs. Turime patikrinti, ar tądien tikrai buvo apsipirkti ir kiek laiko tai truko. Imsiesi šito?

Johanas linktelėjo.

– Gerai, – toliau kalbėjo Lena. – Man atrodo svarbu apklausti mokesčių konsultantą. Pasikalbėję su auklėtoja važiuosime į Vitdiuną. Praneši, kad atvykstame?

Johanas pasižymėjo užduotį.

– Gal paprašyti ponios Bolen, kad leistų jam nesilaikyti konfidencialumo principo?

– Ne, nežadinkime miegančių šunų. Man atrodo, kad ji tam nepritars ir gerajam žmogui uždės antsnukį. Regis, baisiai bijo, kad jos vyras arba vaikų namai neprarastų gero vardo. Iš pradžių pabandykime paprastai. – Ji atsikosėjo. – Gerai, ką turime? Žmoną, kuri nepaprastai atsidavusi prieglaudos

vaikams, bet šiaip buvo labai santūri. Kaip ten bebūtų, atrodo, kad jos pagrindinė sritis – pedagogika. Finansinė prieglaudos padėtis jai turbūt nelabai rūpi, jei su mokesčių konsultantu susitinka tik po dviejų savaitžių. Vis dėlto ji vienintelė paveldėtoja. Ją, regis, ne itin domino, ką vyras veikia visą dieną. Matyt, jis dažnai bastydavosi net naktimis. Neva ilgi pasivaikščiojimai. Man nepanašu į santuokinę idilę. Pažiūrėsim. Šeimos gydytojas, turint galvoje konfidencialumo principą, buvo labai šnekus. Jo parodymai gana nuoseklūs. Pasiteirausiu patologų, ar patvirtins medicininius faktus. Jei atsiras prieštaravimų, poną daktarą teks aplankyti dar sykį. Galų gale jis visada gali remtis tuo konfidencialumo principu. Čia nieko nepadarysi. Nebent dangstytų kitą nusi kaltimą. Bet šiuo metu neturime pagrindo taip įtarinėti. Ir dar mūsų kolega. Jis...

– O, taip! – linksmai pertraukė ją Johanas. – Prieisime prie jo asmens bylos?

– Vargu. Pats žinai, kokios griežtos taisyklės. Aišku, vis tiek pamėginsiu. Nieko neturime, išskyrus tai, kad nurodytas skirtingas laikas, o kolega tai aiškina neatidumu. Reikės ką nors sužinoti apie ankstesnes jo tarnybos vietas. Gal pavyks už ko nors užsikabinti.

– Suprantu. Negalime užsipulti per anksti. Tu teisi, bet kolegos, kurie – kaip čia geriau pasakius – nesilaiko taisyklių, man kelia siaubą.

Lena pakraipė galvą.

– Aš irgi ne visada elgiuosi pagal taisykles.

Johanas išsigando.

– Aš ne tai norėjau pasakyti. Kartais neišvengiamai tenka griebtis neįprastų tyrimo metodų.

Lena išsišiepė.

– Gerai pasakyta. – Tada surimtėjo. – Korumpuoti kolegos – dabar tikrai neturiu galvoje konkrečiai Valterio Reimerso – man taip pat visiškai nepriimtini. Jei dar kils kokių nors įtarimų, išsiaiškinsime, kur šuo pakastas.

– *Okay!* Aš – už! – euforiškai pareiškė Johanas.

– Tik būk atsargus. Nes patys sau surišime rankas.

Prie stalo priėjęs padavėjas patiekė maistą. Johanas buvo užsisakęs salotas su krabais, Lena – jūrinių plekšnę. Šioje užeigoje ji dažnai lankydavosi su mama ir Beke. Išėjusios iš Nėbelio kirsdavo kelią ir vatais atžingsniuodavo iki čia, o pavalgiosios grįždavo tuo pačiu maršrutu. Lena prisiminė gyvus pokalbius su Beke, taip pat ir su mama. Tuomet ji daug sužinojo apie Amrumą ir gyvenimą saloje. Čia gyveno daugybė jos protėvių kartų, senelis dargi buvo banginių medžiotojų laivo kapitonas. Name, kurį pasistatė grįžęs, po šiai dienai gyveno teta Bekė.

– Byla? – paklausė Johanas, pastebėjęs, kaip susimąščiusi Lena valgo plekšnę.

– Veikiau seni prisiminimai, – atsakė ji. – Ar gerai jautiesi taip toli šiaurėje?

Johanas pažvelgė į ją suglumęs.

– Aš? Iš esmės – taip. Šiaurės fryzai kartais neprieinami, bet... – jis užsikirto. – Na, kai kurie. Žinoma, nekalbu apie čia esančius.

Lena šyptelėjo, suvalgė paskutinį gabalėlį žuvies ir pastūmė lėkštę į šalį.

– Neprieinami! Įdomu. O žmonės Reino žemupyje? Ar jie atviresni?

– Tiesą sakant, ne. Sakyčiau, užsispyrę ir nesvetingi. – Jis išsišiepė. – Tik ne per karnavalą. Staiga nebelieka nei priešų, nei draugų. Tada visi broliai ir seserys.

– Geriau kartą metuose nei niekada, – rimtu veidu pareiškė Lena.

Regis, Johanas svarstė, ką galėtų reikšti jos žodžiai. Galiausiai tarė:

– Na, taip, norėjau pasakyti gan kritiškai. Karnavalas – ne visai mano sritis. Persirengti, girtuokliauti, pralinksėti lyg paspaudus mygtuką?

– Jei žmogui patinka ir jis taip gali... Kodėl gi ne?

Johanas staiga atsistojo.

– Aš tuoj sumokėsiu, ir galėsime eiti. Gerai?

Nelaukdamas Lenos atsakymo nosisuko ir nudrožė prie padavėjo. Lena žiūrėjo, kaip kolega iš kišenės išsitraukia piniginę ir padeda ant baro kelis banknotus. Padavėjas jam įteikė sąskaitą. Lena atsistojo ir nuėjo prie durų.

Prieš abu tyrėjus sėdėjo jauna, trečią dešimtį įpusėjusi moteris. Liekna, su džinsais ir aptemptu bluzonu. Sveikindamasi Lena iš akies nustatė, kad jos ūgis – metras septyniasdešimt penki. Tamsūs pusilgiai plaukai nerūpestingai surišti į uodegą.

– Kiek laiko jau dirbate šiuose vaikų namuose? – pasiteiravo Lena, kai Izabelė Miuler padavė jai savo asmens tapatybės kortelę.

– Šešis mėnesius ir beveik tris savaites, – atsakė ši.

Jie sėdėjo vaikų namų administracijos kabinete. Sabinė Bolen prieš kelias minutes paliko juos vienus.

– Kodėl būtent Amrume?

– Sakyčiau, atsitiktinumas. Neturėjau darbo ir išgirdau apie laisvą vietą. Paskambinau, kitą dieną prisistačiau, o po savaitės pradėjau dirbti.

– Gyvenate šiuose namuose?

– Taip, taip paprasčiau. Rasti butą už daugmaž įkandamą kainą saloje gana sunku.

– Ir anksčiau dirbote šioje srityje?

– Plačiaja prasme – taip. Darbas su vaikais ir jaunimu. Šiaip ar taip, studijas baigiau tik prieš trejus metus.

Johanas Grazmanas tylutėliai kostelėjo.

– Ar pažįstate savo pirmtakę? – Jis žvilgtelėjo į užrašų knygelę. – Aną Bauer. Ji čia dirbo penkerius metus.

– Ne, tik iš vaikų pasakojimų. Ponia Bolen irgi retsykiais ką nors prasisitardavo.

– Kokie buvo jūsų santykiai su ponu Bolenu? – pasidomėjo Lena.

– Jis buvo mano darbdavys. Kokie tada būna santykiai? Normalūs, profesionalūs. Mudu gerai sutarėme.

– Ar jis jums patiko?

– Turite omeny – kaip žmogus?

– Sakykime.

– Na taip, jis priklausė kitai kartai. Dvigubai už mane vyresnis. Labai vertinau jo patirtį dirbant su vaikais ir paaugliais. Iš jo buvo galima šio to pasimokyti.

– O kaip Heinas Bolenas asmeniškai?

– Ką turite galvoje? Nebuvome draugai. Jis buvo mano viršininkas, o aš jau stengiuosi išlaikyti tam tikrą atstumą.

– Ar ir jam taip atrodė?

– Apskritai nesuprantu, ką bandote pasakyti. – Izabelė Miuler suirzusi nusibraukė nuo veido plaukų sruogą. – Su ponu Bolenu neturėjau jokių asmeninių reikalų. Susidurdavome grynai darbinėse situacijose. Na, gerai, žinoma, kai ką išgirsti ar pamatai. Galima pasakyti, jis buvo... nesupraskite manęs klaidingai. Jis buvo labai paslaugus, mandagus, bet būdamas prastai nusiteikęs galėjo tai labai aiškiai parodyti.

– Ar ponas Bolenas buvo choleriškas?

– Ne, aš taip nesakiau. Turėjo savų knikių, gal taip būtų galima pasakyti. Gal kartais būdavo truputį karštakošis. Kar-toju – truputį. Ir ne su vaikais. Su vaikais visada elgėsi profesionaliai. Dabar klausėte mano asmeninio įspūdžio apie žmogų.

– Karštakošis, prastai nusiteikęs, mandagus ir paslaugus, – apibendrino Lena. – Kol kas taip ir palikime. – Nusišypsojo Izabelei Miuler ir staiga paklausė: – Kur buvote tą vakarą, kai ponas Bolenas buvo rastas negyvas?

– Aš? – mažumėlę pralinksėjusi perklausė Izabelė Miuler. – Ar mane įtariate?

– Gryniausia rutina. Kur buvote tarp devintos ir vienuoliktos valandos?